

Лабораторна робота 5

Моделювання процесу Супроводження.

Мета – отримати навички складання основних програмних документів фази супроводу ПЗ.

Теоретичні відомості

Супровід – це продовження розробки, тож коли створену програму вдосконалюють і оновлюють не самі її творці, а спеціальна команда розробників – супровідники. Документація по супроводу програми може бути розбита на дві групи:

1. документація, що визначає будову програм, також структуру даних програми, можливість розвитку й технологію їх розробки;
2. документація, яка допомагає вносити зміни у програму. Документація першої групи містить підсумкові документи кожного технологічного етапу розробки. Вона містить такі документи:

- зовнішній опис;
- опис архітектури програми, включно із зовнішньою специфікацією;
- опис модульної системи, включно із зовнішньою специфікацією кожного включеного модуля;
- до кожного модуля додається його специфікація і опис його структури;
- тексти модулів на обраній мові програмування.

Документи другої групи містять посібник із супроводу програми, який описує відомі проблеми разом із програмою, а саме описує, які частини програми є апаратно і програмно залежними. До програмних документів віднесено також документи, що забезпечують функціонування та експлуатацію програм - експлуатаційні документи: відомість експлуатаційних документів; керівництво системного програміста; керівництво програміста; керівництво оператора; керівництво з технічного обслуговування; керівництво користувача

Керівництво користувача – один з основних програмних документів. Основне завдання документа полягає в тому, щоб забезпечити користувачам можливість самостійно вирішувати всі основні завдання, на які націлена програма.

Керівництво користувача містить повний опис ПЗ з точки зору його цільового застосування. У керівництві користувача обов'язково повинні бути описані:

- призначення програми;
- основні завдання та можливості;
- спосіб відображення предметної області в програмі;
- призначений для користувача інтерфейс програми;
- порядок вирішення основних користувацьких завдань;
- всі функції програми і порядок їх застосування;
- налаштування програми;
- проблеми при використанні й способи їх вирішення.

Залежно від особливостей ПЗ і цільової аудиторії керівництво користувача за способом викладу матеріалу може наближатися до підручника або, навпаки, до довідника. Порядок викладу матеріалу в керівництві користувача визначається користувацькою перспективою ПЗ.

Існують ПЗ, за допомогою яких користувач контролює стан того чи іншого об'єкта. Тоді керівництво користувача будується за принципом таблиці: повідомлення програми –

реакція або можливі реакції користувача.

Якщо користувач застосовує ПЗ для вирішення завдань в нетривіальних предметних областях, до керівництва користувача рекомендується включити концептуальний розділ. В ньому повинен бути описаний реалізований в програмі спосіб представлення об'єктів реального світу, щоб користувач добре розумів, з якими з них і на якому рівні абстракції він може працювати.

Зазвичай структура керівництва користувача наступна:

1. Загальні відомості.
2. Установка і початкова настройка.
3. Основні поняття і визначення.
4. Інтерфейс користувача.
5. Робота з програмою.
6. Настройка, що призначена для користувача.
7. Повідомлення про помилки.

Єдиний розділ «Робота з програмою» часто замінюють декількома послідовними розділами, що описують великі групи призначених для користувача завдань або функцій. Рекомендації щодо викладення керівництва користувача наведено у ДСТУ ISO ІЕС 15910:2012.

Завдання

1. Згідно виконаної роботи (лабораторні роботи 2-4) створити керівництво користувача.
2. Презентувати виконану роботу